

Катарина Обрадовић

ЧИТАЛЧКИ
МАРАТОН

ИГРА ПТИЦА

Катарина Обрадовић

ИГРА ПТИЦА

6

Да ми је неко само месец дана раније рекао да ћу усред ноћи упасти на школски посед, не бих му поверовао. Али ствари које нам се чине немогућим углавном некако пронађу свој пут да се догоде, па је тако било и са овом.

Већ је била прошла поноћ када смо Алиса и ја прескочили високу гвоздену капију и дошуњали се до улазних врата. Посматрао сам је како петља око кључаонице нечим што је личило на металне жице, а онда је брава попустила и шкљоцнула. Погледали смо се у тами.

„Немој да ме питаш како сам знала да урадим ово”, рекла је и гурнула врата.

Нисам се плашио. Наш градић је био један од оних до чијег прага све долази пешке – напредна технологија, нови филмови у биоскоп, нове књиге у библиотеку. Ни школа није била ништа боља – није имала ноћног чувара, ни аларм. Није имала чак ни катанац. Врло лако смо ушли унутра.

Било је чудно ходати по тим ходницима у потпуном мраку и тишини. Батеријске лампе нису биле од велике помоћи када су детаљи у питању. Отишли смо до портирнице и увукли се унутра. Уперио сам сноп светлости у дрвену таблу са кључевима – сви су били ту. Алиса их је узимала и пажљиво загледала, а онда почела да мрмља себи у браду.

„Шта је било?”, питао сам.

Погледала ме је скиљећи и склонила лампу у страну. „На свим врпцама се налазе бројеви. Само наш кључ нема број.”

Опет сам погледао ка табли. Били су савршено поређани, као кључеви за хотелске собе. Прешао сам прстима преко врпци тражећи некакав траг.

„Алиса”, окренуо сам се, „овде не постоји кључ број седамнаест, а ни место за њега”.

Приближила се и проверила – сви остали бројеви били су ту и ниједно место није било празно. „Онда имамо путоказ”, рекла је и зграбила кључеве шеснаест и осамнаест. „Шта год да се налази између ове две просторије, то је оно што тражимо.”

Пратио сам је уз степенице пажљиво гледајући малецне бројеве над вратима. Када смо коначно стигли, испоставило се да је број шеснаест хемијска лабораторија, а број осамнаест школска библиотека. Између њих се није налазило ништа – само зид. Наједном ме је обузео страх и некаква језа ми се пењала уз кичму. Ко зна какву тајну је требало да откријемо. Све више се чинило да је компликована и опасна, а неко се изгледа доста потрудио да је сакрије.

„Мислим да треба да се вратимо. Овде нема ничега”, рекао сам.

Алиса као да ме није чула. Гурнула је кључ у браву и отворила врата библиотеке. „Увек пратим књиге”, прошапутала је.

Закорачили смо у мрачну унутрашњост. Просторија је била једноставна – само неколико кратких редова полица са књигама и пар столова. Као и све друго у овој школи, и библиотека је била оскудна.

Алиса је прстима прелазила преко књига док сам ја осветљавао лампом. Чинило се као да тражи нешто међу насловима, неку шифру или поруку, али безуспешно. Напослетку смо стигли до зида који је одвајао библиотеку од лабораторије и застали. Ту се није налазило апсолутно

ништа осим прастарог уграђеног камина од белог камена, за који сам увек мислио да је само нека врста имитације јер никада нисам видео ни најмањи траг ватре у њему. Уклесаним, изувијаним словима на њему је писало: *Нико не зна да чува тајну као дете – Виктор Иго.*

„То је то”, прошапутала је и прстима нежно прешла преко слова.

„Шта?”, питао сам. „Цитат?” Сетио сам се колико сам пута зурио у ту реченицу док сам седео у библиотеци и учио или читао. „Није то никакав траг, одувек је ту.”

Алиса ме је погледала као да сам најтупавије створење на планети. „Ако дозволиш да ти се очи навикну на нешто, никада га нећеш видети умом”, рекла је.

Замислио сам се. Била је потпуно у праву, као и увек. Само што сам отворио уста да кажем нешто, видео сам како њена рука, која је све време лутала по камену, убацује кључ у мајушну рупу са леве стране и чуо сам тежак шкрипав звук. Уперио сам светлост у камин и видео да се у њему појавио отвор, довољно велики да људско биће не мора да пузи кроз њега. Личило је на неку врсту тунела који води до тајне просторије. У чуду сам погледао Алису. Смешила се.

„Добродошао у Седамнаест.”